U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **nezl. S. D.**, zastoupeného otcem S.A., zastoupeného JUDr. Jindřichem Vítkem, advokátem se sídlem Praha 2, Nad Petruskou 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 Az 25/2008 - 205,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Jindřichu Vítkovi **se určuje** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 25. 8. 2008, č. j. OAM-460/VL-10-K04-2008 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 20. 5. 2009, č. j. 2 Az 25/2008 - 39, zamítl. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen Nejvyšším správním soudem, a to rozsudkem ze dne 16. 12. 2010, č. j. 2 Azs 47/2010 - 116, a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Nově vydaným rozsudkem ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 Az 25/2008 - 205, městský soud žalobu opětovně zamítl.

V nově vydaném rozsudku městský soud, vycházeje ze závazného právního názoru vysloveného ve zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu [§ 110 odst. 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.")], znovu přezkoumal napadené rozhodnutí. Městský soud byl zavázán Nejvyšším správním soudem k tomu, aby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzval žalobce k upřesnění a doplnění jím uplatněných žalobních bodů. Městský soud tak učinil a při přezkumu napadeného rozhodnutí konstatoval, že se žalobce narodil na území ČR a v zemi původu nikdy nebyl; s ohledem na to nemohl být vystaven pronásledování v zemi původu za uplatňování politických práv a svobod, ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu by mohl žalobce splňovat jen v případě, pokud by tyto podmínky splňovali jeho zákonní zástupci, rodiče S.A. a S.; těm však mezinárodní ochrana udělena nebyla; Pokud rodiče žalobce podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nesplňovali, nemohl je splňovat ani žalobce, který v zemi původu nikdy nežil. Dle názoru městského soudu žalobce nesplňuje ani podmínky § 13 zákona o azylu § 14 citovaného zákona. Posledně zmiňovaný tento typ mezinárodní ochrany (humanitární azyl) se uděluje na základě správního uvážení v případech hodných zvláštního zřetele. Zákonný zástupce žalobce však v řízení před žalovaným neuvedl žádný důvod, který by bylo možno pod případ zvláštního zřetele hodný podřadit. Městský soud rovněž shledal, že doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu by mohla být žalobci udělena, jen pokud by ze stejných důvodů byla udělena jeho rodičům; ani tento typ mezinárodní ochrany jim však udělen nebyl.

Námitku žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, neboť pohovor s jeho zákonným zástupcem trval pouhých patnáct minut, shledal městský soud nedůvodnou. K tomu uvedl, že se zákonným zástupcem žalobce byla dne 19. 6. 2008 sepsána žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž měl možnost se vyjádřit k 35 bodům. Dne 23. 6. 2008 pak proběhl pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu; v rámci pohovoru byl zákonný zástupce vyzván, zda chce k pohovoru něco doplnit, měl možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, případně i navrhnout jejich doplnění. Žalovaný vycházel ze skutečností, které zákonný zástupce žalobce v řízení uvedl, a ze skutečností, týkajících se matky a otce žalobce, zjištěných ze správních spisů. Podle městského soudu neobstojí ani tvrzení o neaktuálnosti zpráv o situaci v zemi původu; napadené rozhodnutí totiž vydal žalovaný dne 25. 8. 2008, přičemž měl k dispozici informace MZV ČR ze dne 28. 4. 2008 a 9. 6. 2008, jakož i zprávu MZ USA o dodržování lidských práv v Bělorusku za rok 2007. Jednalo se tedy o aktuální zprávy. Městský soud rovněž nepřistoupil k navrhovanému důkazu výslechem matky žalobce, neboť práva žalobce byla dostatečně chráněna tím, že byl ve správním řízení zastoupen otcem jakožto zákonným zástupcem.

Nově vydaný rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížností, opírající se o důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel namítá, že žalovaný nepostupoval v řízení podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád") tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; v rozporu s § 50 odst. 2 správního řádu si neopatřil odpovídající a dostatečné podklady, dokazování provedl nedostatečně, a v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu se v rozhodnutí nevypořádal se všemi důvody, které stěžovatel v řízení uvedl. Neudělil mu azyl, přestože byly splněny

podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu; těmito podmínkami se žalovaný řádně nezabýval. Stěžovatel je přesvědčen, že žalovaný řádně nezhodnotil jeho situaci tak, aby mohl určit, zda ji lze podřadit pod případ zvláštního zřetele hodný. Správní úvaha žalovaného o podmínkách humanitárního azylu se musí opírat o dostatek podkladů, aby bylo možno v individuálním případě posoudit, zda jsou zmiňované důvody dány. Správní uvážení nemůže být zneužíváno k tomu, aby žalovaný neudělil humanitární azyl i v případech, kdy si neopatřil dostatek podkladů pro odpovídající posouzení žádosti. K podmínkám pro udělení humanitárního azylu se z kasační stížnosti podává, že stěžovateli jsou tři roky a bude ještě nějaký čas odkázán na péči rodičů. Jeho otec se v případě návratu do vlasti obává zatčení; stejně tak i matka. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval tím, jaké dopady by na stěžovatele mělo, pokud by jeho rodiče byli po návratu vystaveni nátlaku a stíhání ze strany běloruské policie. Žalovaný si neopatřil dostatek podkladů k posouzení toho, jaká bude stěžovatelova situace po návratu do země původu.

Stěžovatel dále namítá, že pohovor s jeho zákonným zástupcem v délce patnácti minut považuje za nedostačující pro komplexní posouzení své situace. Během pohovoru byly zákonnému zástupci stěžovatele položeny pouze čtyři otázky, přičemž jen dvě z nich byly věcné a konkrétní. Výsledek takto vedeného pohovoru nemohl sám o sobě mnoho vypovědět o stěžovatelově skutečné situaci. Stěžovatel tedy brojí i proti způsobu vedení pohovoru. Podle stěžovatele je povinností žalovaného vést pohovor tak, aby byly zjištěny všechny relevantní skutečnosti pro komplexní posouzení věci. Žadatel o mezinárodní ochranu se nachází ve složité životní situaci a nemůže vědět, které skutečnosti jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní a které nikoliv. Vzhledem délce pohovoru, charakteru položených otázek a skutečnosti, že se jednalo o jediný pohovor ve věci, nelze tedy považovat podklady řízení za dostatečně zjištěné.

Pokud jde o zprávy o situaci v zemi původu, namítá stěžovatel, že se jej individuálně nedotýkají a dokonce v některých případech reflektují situaci v zemi původu dva roky před jeho narozením. Opět tedy nemůže jít o dostatečný podklad pro napadené rozhodnutí.

Stěžovatel konečně zdůrazňuje, že je nezletilým žadatelem o mezinárodní ochranu a poukazuje na čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (vyhlášena pod č. 104/1991 Sb.), podle kterého musí orgány veřejné moci vždy reflektovat zájem dítěte jako přední hledisko při jakékoliv své činnosti dítěte se týkající. V zájmu dítěte byl tedy žalovaný povinen si opatřit zvýšené množství podkladů a měl rovněž jednat i s jeho matkou. Žádost za stěžovatele sice podával otec a s ním byl také veden pohovor, matka však neměla být opomíjena.

Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v tom, že jeho případ není dosud postižen judikaturou. Byť je věcí žalovaného učinit volnou úvahu o podmínkách humanitárního azylu, není možno správní uvážení zneužívat k tomu, aby žalovaný mohl rozhodnout bez dostatečných podkladů, a to zejména při vědomí nutnosti jednat vždy v zájmu dítěte.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.* K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05 (dostupný z http://nalus.usoud.cz), v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský (městský) soud rozhodl poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná pouze stran právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského (městského) soudu nebylo třeba či to dokonce ani nebylo možné; přípustná je i tehdy, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou kasační soud posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené, stížní důvody nemohou být meritorně projednány (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 – 119; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že právě projednávaná kasační stížnost je i přes výluku uvedenou v ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, neboť se dotýká právních otázek, kterými se Nejvyšší správní soud v předchozím rozhodnutí nezabýval, respektive ani zabývat nemohl, jelikož v předchozím řízení nebyl prostor pro meritorní přezkum věci.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud, ve smyslu § 104a s. ř. s., zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni městského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele a je podmíněn již zmíněným přesahem jeho vlastních zájmů. Zákonný pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Pokud jde o jeho výklad, ten byl podán například v usnesení zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS, podle kterého *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního*

řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“ Z tohoto pohledu bylo tedy nahlíženo na jednotlivé uplatněné kasační důvody.

Nejprve je třeba poukázat na skutečnost, že nyní projednávaná věc souvisí s jinými věcmi, vedenými u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 Azs 14/2009 (týkající se otce stěžovatele) a sp. zn. 2 Azs 15/2009 (věc matky stěžovatele). V těchto věcech byly již kasační stížnosti pro nepřijatelnost odmítnuty, a to usneseními ze dne 29. 4. 2009, č. j. 2 Azs 14/2009 – 105 (otec stěžovatele) a ze dne 30. 4. 2009, č. j. 2 Azs 15/2009 – 99 (matka stěžovatele). K posuzování provázaných žádostí rodinných příslušníků o mezinárodní ochranu se již zdejší soud vyslovil v tom smyslu, že „*žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou v případě rodinných příslušníků zpravidla vzájemně provázané a dotýkají se rodiny jako celku. Postavení dítěte žádajícího o mezinárodní ochranu se přitom ve většině případů odvíjí od postavení rodičů žádajících o udělení mezinárodní ochrany. V případě stěžovatelky, která se narodila na území České republiky a důvody své žádosti o mezinárodní ochranu odvozovala od důvodů svých rodičů, kterým byly žádosti o azyl příslušnými správními orgány zamítnuty, tak bylo na místě i v jejím případě legitimně očekávat zamítavé rozhodnutí správního orgánu.*“ (rozsudek ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs14/2008 – 57).

Stěžovatel svou stížní stěžejní argumentaci upíná k institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, kdy tvrdí, že žalovaný zneužil správní uvážení a tento typ mezinárodní ochrany stěžovateli neudělil, přestože pro to splňoval podmínky. Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud jako nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel řádně a včas neuplatnil v žalobním řízení, ač tak učinit mohl. Napadené rozhodnutí bylo otci stěžovatele doručeno dne 17. 9. 2008. Od tohoto data počala běžet stěžovateli patnáctidenní lhůta k podání žaloby (§ 32 odst. 1 zákona o azylu, ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Její konec připadl na čtvrtek 2. 10. 2008. Stěžovatel podal žalobu k poštovní přepravě dne 26. 9. 2008 a městskému soudu byla doručena dne 29. 9. 2008. Podaná žaloba neobsahovala žalobní bod týkající se humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu; námitky směřovaly proti procesnímu postupu žalovaného a do neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu a doplňkové ochrany dle § 14a citovaného zákona. Podle § 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s. přitom platí, že rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby. Stěžovatel poprvé žalobní bod týkající se humanitárního azylu uplatnil až v doplnění žaloby ze dne 7. 2. 2011, ke kterému byl vyzván městským soudem postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s.; tato výzva však směřovala toliko k tomu, aby stěžovatel konkretizoval a odůvodnil včas uplatněné žalobní body. Pokud stěžovatel rozšířil svou argumentaci o další žalobní bod, týkající se humanitárního azylu, učinil tak opožděně a městský soud nebyl povinen takto uplatněný žalobní bod pro jeho opožděnost věcně přezkoumávat. Pokud městský soud i přesto tento žalobní bod věcně přezkoumal, učinil tak nad rámec své povinnosti a dopustil se tím procesního pochybení, které však nezakládá nezákonnost jeho rozhodnutí; městský soud totiž fakticky poskytl stěžovateli větší ochranu, než byl v danou chvíli oprávněn. To však neznamená, že je tato námitka nyní v kasačním řízení přípustná. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. se uplatní i v tomto případě, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 – 43, publikovaného pod č. 685/2005 Sb. NSS. Z něj se podává, že „*[d]ůvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v*

žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit." Rovněž lze odkázat na rozsudek ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 – 155, publikovaný pod č. 1743/2009 Sb. NSS, z něhož se podává, že toto ustanovení „*nesleduje restrikci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu vigilantibus iura uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem prvé instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené.*"

Zdejší soud by mohl k nově uplatněným důvodům a skutečnostem přihlížet toliko, pokud „*by byly dány důvody k ochraně žalobce před hrozící vážnou újmou v zemi původu, které žalovaný nezohlednil za situace, kdy již nepřichází v úvahu žádné další řízení, v němž by mohla být ochrana poskytnuta. Poznatky k tomu zpravidla vyplývají z vyjádření žadatele v žádosti nebo při pohovoru a ze skutečností zjištěných o zemi původu v řízení či známých z jiných řízení, či známých obecně. Pokud tedy soud má k dispozici poznatky o tom, že žadateli o azyl je nezbytné poskytnout doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, neboť její neposkytnutí by bylo narušením zásady non-refoulement a ochranu již nelze poskytnout v jiném řízení, rozhodnutí žalovaného zruší, aniž by taková skutečnost musela být žalobou výslovně namítána.*" (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84). O takový případ se však nejedná, neboť stěžovatel uplatnil námitku stran humanitárního azylu nepřípustně ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. a skutkové důvody, o které svou argumentaci opíral, nedosahují takové intenzity, aby je bylo možno podřadit pod zásadu *non-refoulement* a s ní související doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu.

Pokud jde o námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, je nutno uvést, že ve správním řízení leželo břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů především na stěžovateli, respektive jeho zákonném zástupci (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 9. 2005, č. j. 6 Azs 224/2004 – 37). Za situace, kdy zákonný zástupce stěžovatele fakticky žádné azylově relevantní důvody neuváděl a v žádosti o azyl (a na ni navazující výpovědi ve správním řízení) se zmiňoval pouze o možných potížích, které by mohl mít on a matka stěžovatele se státními orgány v případě návratu do vlasti (o kterých však již bylo samostatně rozhodováno zvláštními rozhodnutími, přezkoumanými správními soudy a ve výsledku jimi aprobovanými), nelze bez dalšího hovořit ani o důkazní nouzi, potřebě blíže objasnit uváděné skutečnosti, či přechodu důkazního břemene na správní orgán. Zde lze odkázat na závěry uvedené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, dle kterého „*absence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen stěží nahrazována zjištěními správním orgánem jinak získanými (...). Pokud však žadatel o azyl žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů vystaven není (resp. nemůže mít z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach), nebo takové skutečnosti ani netvrdí, pak přes skutečnost, že pochází ze země, která je (...) problematická, nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.*"

Ohledně námitky stran způsobu vedení pohovoru a s tím související výtky nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, lze uvést, že pohovor s žadatelem o udělení azylu nemůže být veden pouze v obecné rovině, aniž jsou od žadatele požadovány konkrétnější informace (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89). Skutečnost, že pohovor trval patnáct minut a zákonnému zástupci byly položeny jen čtyři otázky (a z toho jen dvě věcné), však ještě nutně neznamená, že pohovor byl proveden způsobem, který umožňuje pochybovat o úplnosti získaných zjištění. Z protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu na č. l. 15 a 16 správního spisu vyplývá, že pohovor proběhl dne 23. 6. 2008 za přítomnosti zákonného zástupce stěžovatele – jeho otce. Pracovník žalovaného se dotázal na důvody, z jakých stěžovatel žádá o mezinárodní ochranu a rovněž na to, jaká by byla situace stěžovatele v případě návratu do vlasti. Po odpovědích otce stěžovatele následovala otázka, zda chce ještě něco doplnit. Otec stěžovatele ničeho nedoplnil, nežádal doplnění ani opravu protokolu a bez výhrad jej podepsal. Stěžovatel přitom zcela přehlíží fakt, že žalovaný měl při rozhodování k dispozici kompletní spisy otce a matky stěžovatele, od nichž, jak již bylo konstatováno, se v zásadě odvíjí posouzení azylových důvodů nezletilého žadatele (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs14/2008 – 57)

Pokud stěžovatel namítal, že jeho matka, jakožto zákonná zástupkyně, byla ve správním řízení opomenuta, nelze než konstatovat, že tato skutečnost sama o sobě nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel byl ve správním řízení řádně zastoupen jedním zákonným zástupcem - otcem, který za něj v tomto řízení jednal, přičemž kasační stížností není uváděno, co konkrétně (nad rámec již zjištěných skutečností) by pohovor s matkou stěžovatele měl přinést. Lze proto tuto námitku stěžovatele označit za nedostatečně konkrétní a tudíž meritorně neprojednatelnou.

Stěžovatel konečně namítal i nedostatečné zjištění skutkového stavu věci v důsledku toho, že žalovaný měl vycházet z neaktuálních zpráv o situaci v zemi původu. Zdejší soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81, publikovaném pod č. 1825/2009 Sb. NSS, k této problematice uvedl, že *„[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“* Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalovaný si jako podklad rozhodnutí opatřil *Informaci Ministerstva vnitra ze dne 20. 1. 2006*, *Informaci organizace Člověk v tísni ze dne 10. 7. 2006, č. j. OAM-166-34/2006*, *Informaci MZV ze dne 23. 8. 2006, č. j. 125516/2006-LP*, *Zprávu Ministerstva zahraničí USA ze dne 11. 3. 2008 o dodržování lidských práv v Bělorusku za rok 2007*, *Informaci MZV ze dne 9. 6. 2008, č. j. 116583/2008-LPTP*, *Informaci MZV ze dme 28. 4. 2008, č. j. 113160/2008-LPTP* a *Informaci ČTK ze dne 21. 5. 2008*. Z tohoto seznamu je *prima facie* zřejmé, že převážná část použitých materiálů pocházela z roku 2008 a týkala se doby ne příliš vzdálené době rozhodování. Použité informace tak splňují podmínky nastíněné shora uvedeným judikátem zdejšího soudu. Navíc z protokolu na č. l. 15 správního spisu vyplývá, že všechny informace byly předloženy otci stěžovatele k seznámení a k vyjádření; tohoto práva však nevyužil, zejména neuvedl, v čem konkrétně by tyto podklady měly být obsoletní.

Z výše uvedeného je zřejmé, že judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za situace, kdy

Nejvyšší správní soud tvrzené důvody přijatelnosti kasační stížnosti nepovažoval za důvodné, respektive přípustné (tvrzené důvody přijatelnosti, které se týkaly otázek humanitárního azylu, stěžovatel uplatnil v rozporu s § 104 odst. 4 s. ř. s.), přičemž rovněž neshledal odklon od judikatury ze strany městského soudu ani neshledal jeho závažné procesní pochybení, a stěžovatel sám žádné další konkrétní důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, nelze než uzavřít, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Městský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil usnesením ze dne 17. 6. 2010, č. j. 2 Az 25/2008 – 93, zástupce z řad advokátů; náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Náklady nynějšího řízení o kasační stížnosti spočívají v odměně za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle ustanovení § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, činí 480 Kč. Ustanovenému advokátu se tedy za řízení před zdejším soudem přiznává odměna v celkové výši 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu